

C/ Nou del teatre, 16

17004 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.girona.cat

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA CONTADORA DE PELÍCULAS

Espanya, 2023

Direcció: Lone Scherfig

Guió: Walter Salles, Rafa Russo, Isabel Coixet.

Intèrprets: Bérénice Bejo, Antonio de la Torre, Daniel Brühl, Sara Becker

Durada: 116 min

Gènere: drama

Idioma: castellà

Data d'estrena: 27/10/2023

Una carta d'amor al cinema

D'entrada, pel títol i per la sinopsi de *La Contadora de películas*, automàticament es pot relacionar com una nova *Cinema Paradiso* més i en aquest cas de Xile. Però no te res a veure, encara que el cinema i el fet d'anar al cinema és molt important en la història del film. També podria ser com les que recentment ens han proposat Spielberg (*The Fabelsman*) on hi ha molt de records personals del mateix director; o la de Sam Mendes (*Empire of light*), però tampoc aquest és el cas. Hi ha un altre film, que en un principi podria fer pensar amb aquesta, em refereixo a *Noticias del gran mundo* de Paul Greengrass i magistralment interpretada per Tom Hanks. Aquesta, ens explica la història d'un veterà de la guerra de secessió que va pels pobles llegint les notícies dels diaris, per a la gent que no sap llegir o per llocs on no arriba mai cap notícia. La relació que tenen les dues pel·lícules és que hi ha narradors d'històries que prèviament han vist en el cinema o han llegit en els diaris.

Personalment, però, si alguna referència hi ha amb una altra pel·lícula, seria amb *Un lugar en el mundo* (Argentina/Espanya, 1992) d'Adolfo Aristarain, per la manera d'explicar la història, per la seva sensibilitat, per la música... També, amb la relació d'un dels protagonistes que treballa per una multinacional estrangera (a *Un Lugar en el mundo*, la multinacional és espanyola i l'interpret és José Sacristán i en *La contadora de películas*, és alemanya i està interpretat per Daniel Bruhl). I, sobretot de la manera que estan explicades totes dues, amb la narració de la història i la mirada enrere dels protagonistes.

La pel·lícula està basada en la novel·la del guanyador del premi nacional de literatura Hernan Rivera Letelier i dirigida per la cineasta danesa Lone Scherfig, que es va donar a conèixer l'any 2000 amb el film *Italiano para principiantes*. En el guió hi ha intervingut Isabel Coixet i el brasiler Walter Salles.

La història està ambientada als anys seixanta, al desert d'Atacama (Xile) en un petit poblat que serveix

d'habitable a treballadors d'una mina, on es viu molt precàriament. Una família amb quatre criatures (tres nens i una nena) els diumenges van al cinema, que és el que més els agrada. D'aquesta manera viurem i veurem amb ells, fragments de pel·lícules com *El hombre que mato a Liberty Valance*, *El apartamento* (que a Xile la van titular *Piso de soltero*) *Els paraigües de Cherburgo*, *Esmorzar a Tiffany's*, *Els deu manaments*, *El bueno, el feo y el malo*, *Espartaco...*, Una desgràcia fa que no puguin anar més plegats els diumenges al cinema, i llavors hi fan anar a un dels nois a veure la pel·lícula perquè els hi expliqui a la resta de la família. Els tres nois fracassen, ho fan molt malament a l'hora d'explicar el film que han vist i, finalment hi fan anar a la noia i aquesta ho fa millor que si haguessin anat al cinema. La veu va corrent, i els veïns es va agrupant per "veure" pel·lícules explicades per la Maria Margarita.

El rerefons de la pel·lícula és la pobresa, la relació familiar, el poder de l'encarregat de la mina, el sindicat i les reunions dels obrers per intentar millorar les seves condicions de vida i... finalment l'onze de setembre i en Pinochet.

Tot plegat està ben tramut i explicat, sense presses, amb molta delicadesa i amb una fotografia que acompanya molt bé la història. També el treball de tots els actors i actrius que interpreten els diferents personatges.

La pel·lícula és també, una bonica reflexió i al mateix temps una commovedora manera de veure com el cinema pot unir una comunitat i explicar històries d'amor que poden curar cors trencats i fer córrer la imaginació.

Guillem Terribas
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona